NORAKSTS
Lieta Nr. A42559808
(A3065-09/1)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 5.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Freimane,

piedaloties pieteicēja SIA „Verne" pārstāvim *V.V.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes pārstāvim Andrim Aleidzānam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu pēc SIA „Verne", reģ. Nr. 40003570697, (turpmāk – pieteicējs) pieteikuma par Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes 2008.gada 7.aprīļa lēmuma Nr. 11 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 8.februārī Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes Jelgavas pilsētas imigrācijas nodaļas priekšnieks sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. AA 017301 (turpmāk – protokols) par to, ka pieteicējs 2008.gada 30.janvārī plkst. 9:00 nodarbināja divas Moldovas Republikas pilsones, *L.I.* un *M.M.*, bez nepieciešamajām darba atļaujām veikalā „Maxima" Jelgavā, Rīgas ielā 11a. Protokolā konstatēts, ka pārkāptas Ministru kabineta noteikumu Nr. 44 „Noteikumi par darba atļaujām ārzemniekiem" 3.punkta prasības un izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 189.panta otrajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums.

[2] 2008.gada 15.februārī Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes Jelgavas pilsētas imigrācijas nodaļas priekšnieks, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, pieņēma lēmumu Nr. 825-5M4-AA017301, ar kuru sodīja pieteicēju ar naudas sodu Ls 800 (astoņsimt latu).

[3] Nepiekrītot uzliktajam sodam, pieteicējs lēmumu apstrīdēja Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes priekšniekam, kurš 2008.gada 7.aprīlī sūdzību noraidīja un 2008.gada 15.februāra lēmumu atstāja negrozītu. Jelgavas pārvaldes priekšnieka lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Administratīvā pārkāpuma objekts ir valsts pārvaldes kārtība, proti, normatīvajos aktos noteiktā darba tiesisko attiecību kārtība starp pieteicēju un Moldovas Republikas pilsonēm. Izsniegtās darba atļaujas bija derīgas darbam nozarē – būvniecība, profesijā – celtnieks.

[3.2] Administratīvā pārkāpuma objektīvā puse – aktīvas darbības, kas izdarītas, apejot normatīvajā aktā noteikto kārtību – pierādīta ar faktu, ka 2007.gada 26.novembrī starp SIA „Maxima Latvija" un pieteicēju noslēgts līgums, kurā noteikts, ka pieteicējs ar savu darbinieku spēkiem veiks dažāda veida iekraušanas-izkraušanas un uzkopšanas darbus. Pamatojoties uz šo līgumu, pieteicējs nosūtīja uz veikalu „Maxima" Jegavā, Rīgas ielā 11a, divus savus darbiniekus – Moldovas Republikas pilsones *M.M.* un *L.I.*. Tā kā līgums starp pieteicēju un SIA „Maxima Latvija" neparedzēja veikt celtniecības darbus, darbinieces veica darbus, kuriem viņām nebija izsniegtas darba atļaujas. To apliecina arī veikala „Maxima" direktore, kura paskaidrojumā norāda, ka *M.M.* un *L.I.* strādāja par fasētājām un viņu pienākumos ietilpa preču izlikšana un rūpes par preču plauktu tīrību.

[3.3] Ministru kabineta 2004.gada 20.janvāra noteikumu Nr. 44 „Noteikumi par darba atļaujām ārzemniekiem" (turpmāk – noteikumi Nr. 44) 3.punktā noteikts, ka fiziskai vai juridiskai personai, kura atbilstoši likumam „Par valsts sociālo apdrošināšanu" uzskatāma par darba devēju, ārzemnieku atļauts nodarbināt tikai tajā profesijā, specialitātē vai amatā, kas norādīts ārzemnieka darba atļaujā. Ņemot vērā minēto, pieteicēja darbība, nodarbinot Moldovas Republikas pilsones bez darba atļaujām, ir vērtējama kā prettiesiska.

[3.4] Administratīvā pārkāpuma subjekts ir pieteicējs.

[3.5] Subjektīvā puse izpaužas kā apstāklis, ka pieteicējs apzinājās savas prettiesiskās darbības, nosūtot Moldovas Republikas pilsones darbā pie SIA „Maxima Latvija", jo 2008.gada 8.februāra paskaidrojumā *V.V.* norāda, ka viņš pārzina ārzemnieku nodarbināšanu Latvijas Republikā un to, kas rakstīts noteikumu Nr. 44 3.punktā.

[4] 2008.gada 6.maijā tiesā saņemts pieteicēja pieteikums. Ar tiesneses lēmumu ierosināta lieta par Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes 2008.gada 7.aprīļa lēmuma Nr. 11 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atcelšanu.

[5] Paskaidrojumā tiesai Valsts robežsardzes Jelgavas pārvalde uzskata, ka pārsūdzētā lēmuma atcelšanai nav pamata, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem.

[6] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis pieteikumu uzturēja un paskaidroja, ka ar vārdu „darbs" saprotams tas, ka cilvēks veic kādas darbības, par kurām viņam maksā. Vārds „celtnieks" paredz celtniecību un remontu. Sākumā telpas mazgā, pēc tam tajās strādā, tas viss ir iekļauts celtniecības jēdzienā. Remontu veica koplietošanas telpās, un no sākuma šie plaukti bija jānoliek malā, jāatbrīvo telpas, ar ko arī šīs sievietes nodarbojās, tā viņas arī paskaidroja. Viņas nestrādāja citā specialitātē. Protokolā nav norādīts, ka par šīm darbībām maksāta nauda. Naudu nemaksāja, tātad darba nebija, bet pēc darba cilvēkam ir tiesības darīt to, ko viņš uzskata par vajadzīgu. 800 lati nav katastrofāla summa, bet runa ir par absurdi uzliktu sodu. „Maxima" ir nepieciešami regulāri remonti. Imigrācijas likums ir pretrunā ar starptautiskajiem līgumiem, ko Latvija ir

parakstījusi, konvencijām, Cilvēktiesību deklarāciju un arī Satversmi, tās 106.pantu.

Atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina un paskaidroja, ka vairāki Satversmes panti, kā arī 106.pants var tikt ierobežots. Šis pants ir ierobežots ar Imigrācijas likumu, kas nosaka ārzemnieku nodarbināšanas kārtību. Saskaņā ar līgumu Nr. 2470, kas 2007.gada 26.novembrī noslēgts starp SIA „Maxima Latvija" un pieteicēju, darba apmaksa tiek veikta saskaņā ar abpusēji parakstītiem darba pieņemšanas-nodošanas aktiem un uz to pamata izrakstītiem rēķiniem pēc likmes Ls 3,54 par darba stundu kvalitatīvi veikta darba par vienu darbinieku. Lietas materiālos ir darba uzskaites tabeles, kur uzskaitītas abas nodarbinātās pieteicēja darbinieces veikalā „Maxima". Norādīts, uzskaitīts un parakstīts, cik stundas viņas ir nostrādājušas un cik liela nauda attiecīgi pārskaitīta pieteicējam. Tas, kā pieteicējs norēķinās ar saviem darbiniekiem, netika noskaidrots, jo runa ir par nodarbināšanu. Konkrēti LAPK pants paredz atbildību par nelikumīgu nodarbināšanu. Ja pieteicējs nosūta savus darbiniekus strādāt uz citu firmu, tātad nodarbina viņus tur, nav svarīgi, cik pieteicējs pats maksā. Ir veikala vadītājas paskaidrojums, kur norādīts, ka viņas strādāja par fasētājām, viņu amata pienākumos ietilpst preču izlikšana, kā arī preču plauktu tīrība. Darbinieces pašas savos paskaidrojumos atzīst, ka strādāja veikalā „Maxima". Arī līgums starp SIA „Maxima Latvija" un pieteicēju konkrēti norādīja, ka viņas veiks kraušanas un uzkopšanas darbus, bet lietas materiālos ir darba atļaujas, kurās norādīts, ka abas personas varēja strādāt tikai būvniecības nozarē, profesija vai amats „celtnieks". Līdz ar to tika pārkāpti noteikumi Nr. 44, kas ir norādīts protokolā, ka tā bija nelikumīga nodarbināšana. Minimālais sods ir 500 lati. Divi cilvēki tika nodarbināti un uzliktais naudas sods pat nesasniedz pusi no sankcijām.

Motīvu daļa

[7] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms, bet pārsūdzētais lēmums atstājams spēkā.

[8] Lietā konstatēti turpmāk norādītie faktiskie apstākļi.

[8.1] 2007.gada 26.novembrī starp SIA „Maxima Latvija" un pieteicēju noslēgts līgums par kraušanas vai uzkopšanas darbu veikšanu. Saskaņā ar līgumu pieteicējs uzņēmās veikt dažāda veida iekraušanas-izkraušanas vai uzkopšanas darbus ar saviem spēkiem un saviem darbiniekiem SIA „Maxima Latvija" struktūrvienībās (lietas 34.-36.lapa).

[8.2] 2007.gada 3.decembrī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē izsniegta darba atļauja ārzemnieka *M.M.* nodarbināšanai Latvijā saskaņā ar darba līgumu. Darba devējs – pieteicējs; darba atļauja derīga darbam būvobjektos Latvijas teritorijā nozarē – būvniecība, profesijā – celtnieks laika posmā no 2007.gada 3.decembra līdz 2008.gada 29.maijam (lietas 37.lapa).

[8.3] 2007.gada 3.decembrī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē izsniegta darba atļauja ārzemnieka *L.I.* nodarbināšanai Latvijā saskaņā ar darba līgumu. Darba devējs – pieteicējs; darba atļauja derīga darbam būvobjektos Latvijas teritorijā nozarē – būvniecība, profesijā – celtnieks laika posmā no 2007.gada 3.decembra līdz 2008.gada 29.maijam (lietas 39.lapa).

[8.4] 2008.gada 30.janvāra paskaidrojumā *N.K.* norādīja, ka *L.I.* un *M.M.* strādā veikalā „Maxima" par fasētājām kopš 2008.gada 21.janvāra. Viņu amatu pienākumos ietilpst preču izlikšana, kā arī atbildība par preču plauktu tīrību. Viņas strādā, pamatojoties uz līgumu starp pieteicēju un SIA „Maxima". Algu uz vietas nesaņem. Viņa uzskaita nostrādātās stundas veikalā un divreiz mēnesī nosūta uz kadru daļu (lietas 31.lapa).

[8.5] 2008.gada 30.janvāra paskaidrojumā *M.M.* paskaidroja, ka ieceļoja Latvijā un noslēdza darba līgumu ar pieteicēju. Viņas mērķis bija strādāt algotu darbu Latvijā profesijā – celtnieks. Zina, ka Latvijā var strādāt tikai tajā profesijā, kurā saņēmusi darba atļauju. Par darba samaksu un vietu viņu informēja *V.V.*. Apmēram vienu nedēļu viņa veica celtniecības darbus Jelgavas gaļas kombinātā, pēc tam apmēram 20 dienas tika nodarbināta gatavās produkcijas cehā – līmēja uzlīmes uz gatavās produkcijas. No 2008.gada 21.janvāra viņa strādāja „Maxima" lielveikalā Rīgas ielā 11a, Jelgavā. Tika nodarbināta trauku nodaļā, sakārtoja traukus tirdzniecības zālē (lietas 38.lapa).

[8.6] 2008.gada 30.janvāra paskaidrojumā *L.I.* paskaidroja, ka ieceļoja Latvijā ar mērķi strādāt algotu darbu celtniecībā. Stacijā viņu sagaidīja *V.V.* un aizveda uz turpmāko dzīves vietu Rīgā, kuru deklarēja kā dzīves vietu. Sakarā ar darbu viņš sacīja, ka nedaudz ir jāpagaida, kamēr būs brīva vieta celtniecībā. 4.decembrī pieteicējs nosūtīja viņas uz Jelgavas gaļas kombinātu. Celtniecībā viņu nenodarbināja, bet viņa strādāja gaļas un desu pārstrādes cehā, kur pārsvarā līmēja uzlīmes uz desu izstrādājumiem un krāva tās kastēs. Pēc 17.janvāra bija pāris brīvdienas līdz 22.janvārim, kad pieteicējs viņu iekārtoja strādāt SIA „Maxima Latvija" par fasētāju, kur viņas ikdienas darbi bija salikt plauktos traukus un sekot tīrībai savā nodaļā. Darba samaksu viņai no pieteicēja pārskaitīja divas reizes mēnesī uz bankas kontu. Par to, ka Latvijā atļauts strādāt tikai specialitātē, kura norādīta darba atļaujā, viņa nezināja (lietas 40.lapa).

[8.7] 2008.gada 8.februāra paskaidrojumā pieteicēja valdes loceklis *V.V.* norāda, ka likumdošanas pamatus, kas saistīti ar ārzemnieku strādāšanu Latvijā, un noteikumu Nr. 44 3.punktu viņš zina (lietas 28.-30.lapa).

[8.8] 2008.gada 8.februārī Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes Jelgavas pilsētas imigrācijas nodaļas priekšnieks sastādīja protokolu par to, ka pieteicējs 2008.gada 30.janvārī plkst. 9:00 nodarbināja divas Moldovas Republikas pilsones, *L.I.* un *M.M.*, bez nepieciešamajām darba atļaujām veikalā „Maxima" Jelgavā, Rīgas ielā 11a. Protokolā konstatēts, ka pārkāptas noteikumu Nr. 44 3.punkta prasības un izdarīts LAPK 189.panta otrajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums (lietas 27.lapa).

[9] Lietā ir strīds, vai pieteicējam pamatoti piemērots administratīvais naudas sods Ls 800 apmērā par LAPK 189.panta otrajā daļā paredzēto

administratīvo pārkāpumu. Šī tiesību norma paredz, ka par vienas personas vai vairāku personu (skaitā līdz piecām) nodarbināšanu, ja personai vai personām nav darba atļaujas, kuras nepieciešamību nosaka normatīvie akti, uzliek naudas sodu fiziskajām personām no simt līdz trīssimt latiem, bet juridiskajām personām – no piecsimt līdz divtūkstoš piecsimt latiem.

[10] LAPK 189.pantā paredzētā pārkāpuma objekts ir Latvijas Republikā noteiktā pārvaldes kārtība nodarbinātības jomā. Kā izriet no panta otrās daļas dispozīcijas, pārkāpuma objektīvā puse savukārt izpaužas kā vienas personas vai vairāku personu (skaitā līdz piecām) nodarbināšana, ja šai personai vai personām nav darba atļaujas, kuras nepieciešamību nosaka normatīvie akti. Līdz ar to, lai izvērtētu, vai šajā lietā ir konstatējama konkrētā administratīvā pārkāpuma objektīvā puse, jānoskaidro, vai pastāv šādu apstākļu kopums: 1) pārkāpējs nodarbina vienu vai vairākas personas; 2) nodarbināšana notiek bez darba atļaujas; 3) darba atļaujas nepieciešamību nosaka normatīvie akti; 4) bez atļaujas nodarbināto personu skaits nepārsniedz piecas personas.

Pieteicēja administratīvā pārkāpuma lietā ir konstatēta divu personu – *M.M.* un *L.I.* – nodarbināšana, tātad nepārsniedzot LAPK 189.panta otrajā daļā paredzēto piecu personu skaitu.

Izvērtējot, vai darba atļaujas nepieciešamību nosaka normatīvie akti, tiesa konstatē, ka saskaņā ar Imigrācijas likuma 9.panta pirmo daļu ārzemniekam, kurš vēlas nodibināt darba tiesiskās attiecības, noslēdzot darba līgumu, vai būt nodarbināts, pamatojoties uz citu civiltiesisku līgumu (tajā skaitā kā komercsabiedrības pārvaldes vai izpildinstitūcijas loceklis), vai būt pašnodarbināta persona, nepieciešama darba atļauja. Lietā nav strīda, ka *M.M.* un *L.I.* bija ārzemnieces, Moldovas Republikas pilsones (lietas 37., 39.lapa). Lietā nav arī konstatēti apstākļi, kad saskaņā ar Imigrācijas likuma 9.panta otro daļu ārzemniekam darba atļauja nav nepieciešama. Tātad normatīvie akti šajā gadījumā paredz darba atļaujas nepieciešamību.

Noteikumu Nr. 44, kuri izdoti saskaņā ar Imigrācijas likuma 9.panta trešo daļu, 3.punkts paredz, ka fiziskai vai juridiskai personai, kura atbilstoši likumam „Par valsts sociālo apdrošināšanu" uzskatāma par darba devēju, ārzemnieku atļauts nodarbināt tikai tajā profesijā, specialitātē vai amatā, kas norādīts ārzemnieka darba atļaujā. No lietas apstākļiem izriet, ka abām Moldovas pilsonēm bija izsniegtas darba atļaujas nozarē – būvniecība, profesijā – celtnieks ([8.2]-[8.3]). Tiesas ieskatā lietā esošie pierādījumi pierāda, ka abas darbinieces nodarbojās ar preču izvietošanu veikala „Maxima" tirdzniecības zālē. To apstiprina veikala vadītājas, kā arī viņu pašu paskaidrojumi ([8.4]-[8.6]). Tas nozīmē, ka viņas faktiski tika nodarbinātas mazumtirdzniecībā, nevis būvniecībā kā celtnieces. Ņemot vērā, ka darba atļauja dod tiesības nodarbināt personu tikai tajā profesijā, kas norādīta atļaujā, tad personas nodarbināšana citā profesijā ir uzskatāma par personas nodarbināšanu bez atļaujas. Tādējādi *M.M.* un *L.I.* tika nodarbinātas mazumtirdzniecībā bez darba atļaujas, līdz ar to administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros nav nozīmes apstāklim, vai pirms tam (vai pēc tam) viņas tika nodarbinātas atbilstošajā profesijā – būvniecībā.

Pieteicējs apstrīd to, ka ir nodarbinājis abas ārzemnieces bez darba atļaujas, norādot, ka darbs ir tas, par ko cilvēkam maksā atlīdzību. Tādējādi pieteicējs faktiski apgalvo, ka preču izvietošana veikala tirdzniecības zālē, ko veica *M.M.* un *L.I.*, izriet no kādām viņu ārpusdarba attiecībām, ar kurām pieteicējs nav saistīts. Taču, novērtējot lietā esošos pierādījumus to kopumā, tiesa uzskata, ka lietā ir pierādīts, ka tieši pieteicējs nodarbināja abas minētās personas profesijā, kas nebija norādīta šo personu darba atļaujās. Abām Moldovas pilsonēm izsniegtajās darba atļaujās kā darba devējs ir norādīts pieteicējs. No viņu paskaidrojumiem (lietas 38., 40.lapa) izriet, ka viņas visos nodarbinātības jautājumos, tajā skaitā nokļūstot darbā veikalā „Maxima", pakļāvās pieteicēja rīkojumiem. Savukārt no līguma ([8.1]), kas noslēgts starp pieteicēju un SIA „Maxima Latvija", izriet, ka pieteicējs apņemas veikt dažāda veida iekraušanas-izkraušanas vai uzkopšanas darbus ar saviem spēkiem un saviem darbiniekiem SIA „Maxima Latvija" struktūrvienībās. Tāpat veikala „Maxima" vadītāja norāda, ka *M.M.* un *L.I.* strādā, pamatojoties uz līgumu starp pieteicēju un SIA „Maxima Latvija". Tādējādi secināms, ka *M.M.* un *L.I.* atradās veikalā „Maxima" un darbu tur veica, izpildot sava darba devēja – pieteicēja – norādījumus. Tātad tieši pieteicēja rīkojumi radīja situāciju, ka šīs personas veica darbu profesijā, kura nebija norādīta viņu darba atļaujās.

Noraidāms ir pieteicēja arguments, ka abas darbinieces par darbu veikalā nesaņēma samaksu. No darbinieču paskaidrojumiem izriet, ka darba samaksu viņas saņēma no pieteicēja caur bankas pārskaitījumiem. Vērtējot šo apstākli kopsakarā ar iepriekš konstatēto, ka nodarbinātības jautājumos viņas pakļāvās sava darba devēja – pieteicēja – rīkojumiem, tiesa uzskata par nepamatotu pieteicēja apgalvojumu, ka darbinieces par darbu veikalā samaksu nesaņēma. Tiesa neatrod saprātīgu izskaidrojumu tam, kādēļ lai minētās darbinieces bez darba devēja rīkojuma un bez apsolītas samaksas brīvprātīgi veiktu šādu darbu.

Ņemot vērā iepriekš teikto, pieteicēja darbībās ir konstatējama LAPK 189.panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma objektīvā puse.

[11] Saskaņā ar LAPK 14.[1] pants paredz, ka šajā kodeksā īpaši paredzētajos gadījumos par administratīvajiem pārkāpumiem pie atbildības ir saucamas juridiskās personas. Iepriekš jau norādīts, ka LAPK 189.panta otrā daļa paredz iespēju piemērot sodu arī juridiskām personām. Tādējādi pieteicējs var būt minētajā tiesību normā paredzētā administratīvā pārkāpuma subjekts.

Juridiskajām personām par LAPK 189.panta otrās daļas pārkāpumu paredzētā atbildība ir naudas sods no piecsimt līdz divtūkstoš piecsimt latiem. Pieteicējam piemērots naudas sods Ls 800 apmērā.

Saskaņā ar LAPK 32.panta otro daļu, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes lēmumā nav atsevišķi norādīts, kādēļ tiek piemērots naudas sods tieši Ls 800 apmērā. Sākotnējā lēmumā tikai norādīts, ka nav konstatēti atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi. Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis norādīja, ka soda apmēru ietekmēja nodarbināto personu skaits, proti, tas, ka bez darba

atļaujas tika nodarbinātas divas personas. Tiesa piekrīt, ka bez atļaujas nodarbināto personu skaits ir apstāklis, kas ietekmē pārkāpuma raksturu. Saskaņā ar LAPK 189.panta trešo daļu par vairāk nekā piecu personu nodarbināšanu, ja tām nav darba atļaujas, kuras nepieciešamību nosaka normatīvie akti, uzliek naudas sodu juridiskajām personām no divtūkstoš piecsimt līdz desmit tūkstoš latiem. Tātad nodarbināto personu skaitu likumdevējs ir atzinis par apstākli, kas ietekmē pārkāpuma smagumu. Līdz ar to tiesa uzskata, ka 800 latu naudas soda piemērošana par divu personu nodarbināšanu bez darba atļaujas ir atbilstoša un samērīga ar pārkāpumu.

[12] Ņemot vērā iepriekš izklāstīto tiesa atzīst, ka Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes 2008.gada 7.aprīļa lēmums Nr. 11 ir tiesisks un pamatots, tādēļ tas atstājams negrozīts, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu,

nosprieda:

noraidīt SIA „Verne" pieteikumu.

Atstāt negrozītu Valsts robežsardzes Jelgavas pārvaldes 2008.gada 7.aprīļa lēmumu Nr. 11 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. AA 017301).

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) I.Freimane

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese I.Freimane
Rīgā, 2009.gada 5.martā